อนุสารธรรมวรรณศิลป์ ๑๔

ฉ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

แรม ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๑

อนุสารรายครึ่งเดือน ดินเดือนเพ็ญและดินเดือนมืด

อ่านเพื่อประจักษ์ชีวิต ลิขิตเพื่อใคร่ครวญตน

ความหลังครั้งยุวชนสยาม ตอนที่ ๑ จุดเริ่มต้น

คอลัมน์ กรุณามีแสงนำ ตอน กล้ารัก

คอลัมน์ บันทึกเล็กเล็ก ตอน มองเปลี่ยนมุม

คอลัมน์กวี สัมผัสใน "อธิษฐาน"

และ "ภาพที่พาฉันกลับบ้าน"

"กล้ารัก" *.....ความรักก็เป็นอีกชื่อหนึ่งของอภัยทานนะน้อย เธอเคยได้ยินไหมว่า "ความรักที่แท้จริงคือสิ่งที่ละลายหัวใจน้ำแข็ง กำแพงแห่งความกลัว "เมื่อน้อยรักสิ่งใด น้อยจะไม่มีความระแวงสิ่งนั้นเลย...*

"มองเปลี่ยนมุม" *.....เพราะที่แท้จริงแล้วทุกสิ่งไม่ได้มีด้านเดียวหรอก คนธรรมดาอาจจะอยากเห็นแค่ด้านเดียวเพราะเขาพอใจอยู่แค่นั้น แต่หากเขาปรารถนาที่จะเป็นบัณฑิต เขาจะต้องใช้น้ำล้างกาวนั่นเสียก่อน...*

"ภาพที่พาฉันกลับบ้าน" *.....ฉันเคยหลงใหล ด้วยใจไขว่คว้า*
ดิ้นรนโหยหา เหว่ว้าความคิดคำนึง ฝันใฝ่ถึงรัก อ้อมกอดเยียวยา...

คอลัมน์ ลมหายใจจับปากกา ตอนที่ ๑๔

ผู้เขียนไม่สบาย ส่งต้นฉบับไม่ทัน แต่อ่านได้ที่

https://www.facebook.com/notes/อนุรักษ์-ครูโอเล่/ชีวิตบอกใบ้-คอลัมน์-ลมหายใจจับปากกา-๑๔/130786867282564

~ ภาพปก จากการอบรม "เขียน = มหัศจรรย์ชีวิต" ~

วันที่ ๗ – ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

{ ธรรมวรรณศิลป์ มี ๒ นัยยะสำคัญ

{หนึ่ง วรรณศิลป์ที่ส่งมอบความดี ความงาม และความจริงแก่
ผู้อ่านและสังคม
สอง วรรณศิลป์ที่ขัดเกลาจิตใจและชีวิตผู้ประพันธ์นั้นเอง }

อนุสารธรรมวรรณศิลป์ จึงประกอบด้วย ข้อชวนคิด และ ข้อชวนเขียน

เผยแพร่โดย
ศูนย์การเขียนเปลี่ยนชีวิต สถาบันธรรมวรรณศิลป์

www.facebook.com/khianpianchiwit

www.youngawakening.org/write4life

อ่านฉบับก่อนหน้าได้ที่

http://youngawakening.org/write4life/?cat=50

ความหลังครั้งยุวชนสยาม

ปลายเหมันต์ ปี ๒๕๔๘ แก้เกลา ตุลาคม ๒๕๕๘

โดย ประชา หุตานุวัตร

ตอนที่ ๑ จุดเริ่มต้น

เย็นวันนั้นของเดือนสิ่งหาคม ๒๕๑๔ เป็นเย็นวันสุดท้ายของงานสังคมนิทัศน์ ชีรชัย มฤคพิทักษ์เดินมาหาผมที่ห้องนิทัศน์การเกี่ยวกับสวนโมกข์ มนัส จินตณดิลกกุล เพื่อนๆจากศึกษานารีที่เคยจัดงานของชมรมภาษาอังกฤษ และผมเป็นคนช่วยกันจัดห้องนี้ ชีรชัย ชวนให้มนัสกับผมไปช่วยพูดหาเสียงที่โรงอาหารใกล้ศาลาพระเสร็จในโครงการ "เลือกตั้งจำลอง" ที่เขาและเพื่อนอีกหลายโรงเรียนเป็นคนจัด เป็นการพูดเกือบจะปิดท้าย จำได้ว่าประเด็นเก๋ของการหาเสียงของคณะนี้ก็คือ ดอกไม้ประจำชาติไทยคือดอกเบี้ย เพราะรัฐกู้เงินต่างประเทศมามาก และงบประมาณจำนวนมากถูกใช้ไปเพื่อชำระดอกเบี้ย คนที่พูดเรื่องได้เด็ดคือ พเยาว์ ยรรยงยุทธ์ นักเรียนจากโรงเรียนเอกชนฝั่งธนฯ ผมจำชื่อไม่ได้เสียแล้ว

เมื่อชีรชัยมาชวนให้ผมไปพูดนั้น

"เฮ้ย กูพูดไม่เป็นนะเรื่องอื่น พูดได้เรื่องเดียวเรื่องการศึกษา" ผมออกตัวเพราะกำลังตื่นเต้นกับแนวคิดวิพากษ์การศึกษาของท่านอาจารย์พุทธทาส

"เออ นั่นแหละ เอาเลย" ชีฯให้กำลังใจ ที่ผมมั่นใจว่าพูดเรื่องนี้ได้เพราะตอนนั้นผมกำลังอ่านงานท่านอาจารย์พุทธทาสมาก ท่านก็โจมตีระบบการศึกษามาก เรื่องนี้คงขึ้นสมอง ประเด็นที่พูดก็ไม่น่าจะมีอะไรมากไปกว่า ระบบการศึกษาปัจจุบันทำให้คนเห็นแก่ตัว และทำลายความเป็นมนุษย์อะไรทำนองนั้น ผมคงพูดได้มันพอสมควรเพราะกำลังเบื่อหน่ายกับการแข็งขันในห้องเรียนอย่างยิ่ง อาการเบื่อนี้เป็นมาปีกว่า เริ่มแต่กลางปีก่อน ตอนผมอยู่ ม.ศ.๔ คือ ม.๕ในปัจจุบัน

ตอนเดินกลับมาส่งผมที่ห้องนิทัศน์การเพื่อช่วยเพื่อนๆและน้องๆเก็บของต่อ ชีฯปรารภว่า เสียดายที่กลุ่มเลือกตั้งจำลองที่มาจากหลายๆโรงเรียนจะสลายไป อยากตั้งกลุ่มขึ้นเป็นเพื่อเกาะกลุ่มกันไว้ จะได้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วยกัน

ชีฯกับผมเห็นตรงกันว่าการที่นักเรียนยกพวกตีกันระหว่างโรงเรียนเป็นเรื่องไร้สาระเต็มที ถ้าเรารวมตัวกันข้ามโรงเรียนได้ เพื่อทำอะไรที่มันดีๆได้มันน่าจะเข้าท่า อะไรดีๆที่ว่านี้คืออะไร ก็เป็นเรื่องที่เราเถียงกันในเวลาต่อมาอีกยาวนานทีเดียว ผมเข้าใจว่ามนัสอยู่ด้วยตอนที่ชีฯชวน

ผมไม่แน่ใจว่าทำไม ชีฯจึงมาชวนผมกับมนัส อาจจะเป็นเพราะได้ข่าวว่าล่ำลือกันว่าเราสองคนพูดเป็นน้ำไหลไฟดับเรื่องความคิดท่านอาจารย์พุทธทาส ก็

ได้ จำได้ว่านิทัศน์การนั้นคนแน่นทุกวันตลอดงานสองสามวันนั้น และเราสองคนพูดและเถียงกับคนที่มาชมงานเกือบตลอดเวลา

จำได้ว่ามีรุ่นพี่ที่อยู่มหาวิทยาลัยแล้วมาดูงานด้วย เห็นเราเขียนและพูดว่ามหาวิทยาลัยเป็นที่เพาะคนเห็นแก่ตัว ก็เข้ามาท้าทายว่า

" พูดงี้แล้ว น้องจะเข้ามหาวิทยาลัยหรือเปล่าล่ะ"

"เข้าสิครับ เราจะเข้าไปทำให้มหาวิทยาลัยดีขึ้นไง" อะไรทำนองนี้ มาย้อนนึกถึงอหังการ์ของนักเรียนมัธยมคนนั้นแล้วก็ขำ

อันที่จริงตอนนั้นผมก็เอาขี้ปากท่านอาจารย์พุทธทาสมาพูดเท่านั้นแหละ ไม่ได้เข้าใจอะไรลึกซึ้งนักหรอก อาจารย์ที่สอนวิชาศีลธรรมที่เอ็นดูเรายังล้อเราว่า "นี่เธอสองคนจะบรรลุธรรมกันเลยหรือเนี่ย"

ผมอาจจะได้อ่านหนังสือแจกในงานศพโกมล คีมทองแล้วก็ได้ หนังสือเล่มนั้นมีเรื่อง วิจารณ์การศึกษาอยู่มาก ผมได้หนังสือ "โกมล คีมทอง" ประมาณกลางปีโดยบังเอิญ

หลังงานชมรมภาษาอังกฤษที่จัดกับชมรมภาษาอังกฤษของโรงเรียนศึกษานารีดังกล่าวมาแล้ว งานชมรมภาษาอังกฤษนั้นทางฝั่งสวนกุหลาบมีมนัสกับผมเป็นโต้โผ ทางศึกษานารี มีศิริวรรณ จินตนา และอุษนีย์ เป็นกำลัง ต่อมาทุกคนที่เอ่ยชื่อมาและเพื่อนๆอีกหลายคนก็มาเป็นตัวตั้งตัวตีในกลุ่มยุวชนสยามร่วมกัน

เมื่องานสังคมนิทัศน์ผ่านไปแล้ว ไม่นาน ชีฯมนัส และผมนัดคุยกันอีกหลายครั้ง และเริ่มชวนเพื่อนๆเข้ามาร่วมด้วย เราก็นัดประชุมระหว่างโรงเรียนกันครั้งแรก ที่บ้านพเยาว์ ยรรยงยุทธ์ (โต) แถวลาดหญ้า (ตอนนี้โตเปลี่ยนชื่อเป็นปัณฑิตา และบวชแล้ว) บ้านโตมีบริเวณสนามหญ้าหน้าบ้าน

ผมจำไม่ได้ว่าประเด็นที่คุยมีอะไรกันบ้าง แต่มีการเล่นลมเพลมพัดที่ตอนนั้นผมรู้สึกว่าไร้สาระ "ผมตั้งใจจะมาคุยเป็นเรื่องเป็นราวนะ นี่มาเล่นอะไรกันเนี่ย" แต่ตอนนี้เวลาผมจัดกระบวนการเรียนรู้ต่างๆ ผมเองเป็นคนใช้กิจกรรมพวกนี้มากเพื่อให้คนรู้สึกเป็นกันเองและสนิทสนมกันง่าย จำไม่ได้ว่าใครเป็นคนนำ แต่เข้าใจว่าความคิดเรื่องการใช้กระบวนการกลุ่มคงเริ่มเข้ามาในแวดวงการศึกษาบ้างแล้ว นี่ไม่ใช่เรื่องเดียวของการเป็น "คนดี" แบบผมในสมัยนั้น

ในงานนั้นมีตอนหนึ่งพรรคพวกที่มาเปิดเพลงฝรั่งและเต้น "ยึกยือ" กันด้วย คงเป็นการเต้นรำตามสมัยนิยมอย่างหนึ่ง ผมเข้าใจว่าดิสโก้ยังไม่เข้ามา ผมกับชีฯไม่กล้ามอง เราต่างเอกเขนกก้มหน้าลงดินเพราะรู้สึกอุจาดในตา เห็นพ้องกันว่าเป็นการเต้นที่น่าเกลียดมาก

มองกลับไปแล้วก็ขำ เพราะตอนหลังสักสิบปีมานี้ ผมเองชักชอบการร้องรำ เรียกว่ามาเป็นวัยรุ่นเมื่อแก่ ถูกจูงมือขึ้นไปเต้นแทงโก้ครั้งแรกเมื่อไปประชุมที่เยอรมัน เพื่อนจากอเมริกาใต้เห็นเรานั่งมองคนอื่นเต้น กำลังติชมอยู่ในใจว่าคนนั้นเต้นแล้วแลดี อีกคนเต้นไม่ค่อยเข้าท่า เธอก็เข้ามาดึงผมขึ้นไปเต้น ปฏิเสธอย่างไรก็ไม่ยอม บอกให้เต้นตามเธอก็แล้วกัน พอเพลงจบ เธอก็บอกว่า

"เธอเข้ารีต(แบ๊บไต้ต์)แล้วนะ"

แต่ที่เข้ารีตจริงๆ นั้นเป็นปีสองปีต่อมาที่สหรัฐฯ นั่นไปเข้าเรียนโรงเรียนฤดูร้อนใกล้เมืองซานฟรานซิสโก เพื่อนลูกครึ่งแขกอเมริกัน บอกว่าให้หลับตา แล้วปล่อยตัวโยกสบายๆไปตามจังหวะเพลง อันนี้ทำให้ต่อมาชอบรำวง รำเซิ้งแบบชาวบ้านเราด้วย

ผมจำได้ว่าเราประชุมกันแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการอีกหลายครั้ง บางครั้งก็ที่โรงเรียน บางครั้งก็ไปบ้านชีรชัยที่งิ้วราย พวกเราจะนั่งรถไฟจากสถานีธนบุรี ชีฯสอนให้โกงค่ารถไฟด้วย ซื้อตั๋วถูกๆแต่นั่งไปตลอดทาง เราคงเริ่มคุยกันแล้วว่าทำอย่างนี้ถูกหรือไม่ถูก

ตอนนั้นคนกรุงเทพฯ ยังไม่ชอบเดินข้ามทางม้าลาย พวกเราหลายคนก็เห็นว่าเราต้องเปลี่ยนนิสัยมักง่ายแบบนี้ ประเด็นเล็กๆเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการแสวงหาความเป็นตัวตนของคนรุ่นใหม่ของพวกเรา เรื่องข้ามทางม้าลายนี้ผมยึดเป็นเรื่องตายตัวมาจนอยู่ปีหนึ่งในมหาวิทยาลัย จนโดนรุ่นน้องที่ไม่ได้อยู่ในขบวนเดียวกันด่าว่าบ้า จึงเบาๆลง

คอลัมน์ กรุณามีแสงนำ

โดย ปัญญา

“ กล้ารัก ”

น้อย

ฉันได้อ่านจดหมายและงานเขียนของเธอหลายชิ้นทีเดียวนะ น้อยเป็นผู้ที่สดับเสียงถ้อยคำของคนมากมาย แบกรับภาระจนเกินตัว เธอตั้งใจทำงานที่มุ่งแก้ไขปัญหาในแนวลึกและกว้างแห่งจิตใจผู้คน เธอมั่นหมายหว่านเพาะเมล็ดพันธุ์ไม้ที่จะเติบโตไปเป็นร่มเงาแก่สรรพชีวิตมากมาย

เมื่อฉันรับฟังเรื่องราวความทุกข์ในชีวิตช่วงนี้ของเธอแล้วรู้สึกเห็นอกเห็นใจเป็นอย่างมาก ฉันหวังว่าเธอและคนที่เธอผิดใจกันจะได้รับความคลี่คลายปมปัญหาต่างๆ ได้ในเร็ววันนี้ ฉันรู้ว่าเธอปรารถนาดีต่ออีกฝ่ายและหวังให้เขาเห็นใจในความอุตสาหะและเพียรพยายามของเธอ และเขาเองก็ปรารถนาดีต่อเธอเช่นกัน มิ

เช่นนั้นเขาจะชื่นชมเธอและดูแลรักษาเธอทำไมเล่า หากไม่ใช่เพราะความรักความหวังดีต่อกัน

ยามใดที่เธออ่อนแรงลง ฉันอยู่ตรงนี้เพื่อสะกิดเตือนใจเธอ เมื่อเธอรู้สึกตัวอีกครั้งเท่ากับว่าโอกาสแห่งการเลือกของเธอเวียนมาอีกครั้งแล้ว เธอมีทางเลือกเสมอนะน้อย บนเส้นทางชีวิตอันยาวไกล ทางเลือกมากมายให้เธอเลือกสำรวจ เธออาจอยากเลือกเส้นทางใหม่ๆ หรือว่าจะเดินไปในร่องรอยที่คุ้นเคย ย่อมไม่ผิดทั้งนั้น

บนเส้นทางที่แตกต่าง ย่อมมีคนที่มองเห็นและร่วมเดินทางไปกับเธอเสมอ ไม่ว่าเธอจะไปอยู่ ณ ที่ใดหรือทำเรื่องใดก็ตามที การด่วนตัดสินแทนคนอื่นเป็นเรื่องธรรมดาที่ทำร้ายผู้คนมานักต่อนักแล้ว ฉันว่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้เกิดขึ้นได้เสมอ คนเรามักด่วนตัดสินว่าสิ่งนั้นถูกสิ่งนี้ผิด สิ่งนั้นควรสิ่งนี้ไม่ควรก่อนที่พวกเขาจะรับรู้เรื่องราวทั้งหมดอย่างถ่องแท้

อย่างไรก็ตาม ความรักคือการหมั่นพรวนดินรดน้ำนั่นแล เมื่อปลูกได้ย่อมรื้อถอนได้เช่นกัน หากเราหมั่นดูแลรักษาย่อมเติบโตเป็นธรรมดา หว่านพืชเช่นไรย่อมได้รับผลเช่นนั้น วันนี้เราอาจเจ็บและผิดใจกันตามประสาผู้มีธุลีเขลอะนัยน์ตา ทว่าเมื่อเริ่มปลูกต้นรักแล้ว เท่ากับการเพาะปลูกอภัยทานขึ้นในใจเลยนะ

อภัยทาน คือ การให้ความไม่กลัว หมายถึงว่าเธอจะไม่ยอมทำร้ายเขาทั้งกายและใจ ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม เมื่อเธอทำร้ายเขาเท่ากับว่าเธอทำร้ายตัวเธอเองด้วย เพราะเราต่างอยู่ในกงล้อเดียวกันนี้ เมื่อเราไม่เห็นภัยทั้งจากตนเองและผู้อื่นจึง

จะเรียกได้ว่า ‘อภัย’ คือไม่หวาดกลัวว่าใครจะทำร้ายใคร เมตตากรุณามุทิตาแท้ย่อมประกอบไปด้วยอุเบกขาเสมอ คือการมีสติรู้ตัวว่าทำสิ่งใด เฝ้าดูสิ่งที่เรารักอย่างมั่นใจในตนเองและไว้วางใจธรรมชาติรอบกาย ระยะทางและระยะเวลาจึงแทบไม่มีความหมายใดๆ เลย เพราะเรารู้ดีว่าธงชัยทั้งสามคือความรักอันบริสุทธิ์นี้จักคุ้มครองเราทั่วทุกทิศาที่เธอย่างเข้าไป ไม่มีความจำเป็นจะต้องเกาะกุมความกลัวเลย

ความรักก็เป็นอีกชื่อหนึ่งของอภัยทานนะน้อย เธอเคยได้ยินไหมว่า “ความรักที่แท้จริงคือสิ่งที่ละลายหัวใจน้ำแข็ง กำแพงแห่งความกลัว” เมื่อน้อยรักสิ่งใด น้อยจะไม่มีความระแวงสิ่งนั้นเลย หากแต่น้อยคนนักที่จะปลูกต้นรักให้เติบโตได้เต็มศักยภาพของต้นรักอันประเสริฐแสนดีเหล่านี้ พระพุทธเจ้าบอกว่าความรักจะเกิดขึ้นได้จากสองเหตุปัจจัย อยู่ร่วมกันในกาลก่อน ๑ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในปัจจุบัน ๑ ถ้าเช่นนั้นเนื้อดินและเมล็ดพันธุ์ต้นกล้าอ่อนคือการเคยอยู่ร่วมกันในกาลก่อน ส่วนการรดน้ำพรวดดินและการบำรุงรักษาคือการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในปัจจุบัน น้อยคงเห็นใช่ไหมว่าพืชพันธุ์ทุกชนิดล้วนโยงใยมีสายสัมพันธ์เป็นญาติกันทุกชนิด อย่างน้อยเราต่างก็ต้องการการดูแลรักษากว่าจะเติบโตขึ้นมาได้อย่างทุกวันนี้นะ

ความรักยังแบ่งได้อย่างน้อยสองแบบใหญ่ๆ คือ เปมะและเมตตา เปมะคือความรักโรแมนติกสำหรับคู่รัก ความผูกพันในครอบครัวและคนใกล้ชิดญาติสนิทมิตรสหาย ความน่ารักต่างๆ รวมกันเป็นเปมะ ส่วนเมตตาคือสายฝนชื่นฉ่ำมหาสมุทรแห่งรักอันไม่มีประมาณ การตั้งจิตปรารถนาให้ทุกชีวิตมีแต่ความสุขโดย

ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ข้อนี้ก็คืออภัยทานเช่นกันน้อย หากปรารถนาครองคู่ชู้ชื่นกัน ตลอดรอดฝั่งควรตั้งจิตไว้ในความรักทั้งสองแบบ แต่น้อยต้องจำไว้นะว่าความรักแบบเมตตาที่จืดสนิทไร้รสชาติเหมือนน้ำเปล่านี้ มีส่วนบำรุงรักษาร่างกายเรามากกว่าน้ำหวานและน้ำขมมากมายนัก ขอให้น้อยเจริญเมตตาธรรม คือความรักความไม่กลัว ท่ามกลางความธรรมดา ดังที่ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวไว้ว่า "ความรักคือความใจกว้าง เห็นแก่ผู้อื่นจนไม่มีตัวตนเหลืออยู่"

ปัญญา

๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เที่ยงคืนสิบห้านาที

คอลัมน์ บันทึกเล็กเล็ก

โดย น้องเล็ก

“ มองเปลี่ยนมุม ”

“อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิดสติเราให้ทัน

อยู่กับสิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ฝัน แล้วทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด” *

ว่ากันว่าสมองของมนุษย์มีขีดจำกัดให้มองเห็นสิ่งต่างๆ ได้เพียงด้านเดียว? ไม่จริงหรอก... คนเรามีดวงตาสองข้างซ้ายขวา ทำให้เกิดภาพในสมองได้หลากมิติมากขึ้น! นั่นก็จริงส่วนหนึ่ง แต่การมองเห็นในที่นี้หมายถึงการมองจากดวงตา ‘ภายใน’ ต่างหาก ด้วยความสามารถพื้นฐานของคน มักจะยึดติดกับ

รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเสมอ การยึดติดก็เหมือนกับการทากาวตราช้างลงบนตัวเอง แล้วไปติดหนึบกับ 'ของสิ่งนั้น' ทุกคนย่อมรู้ดีว่ากาวตราช้างนั้นช่างแสบร้อนเหลือหลาย!

การที่คนยึดติดข้างใดข้างหนึ่งของ 'ของสิ่งนั้น' มากเกินไปก็เนื่องมาจากความไม่รู้และทิฏฐิดื้อรั้นไม่ยอมเปิดหูเปิดตาเปิดใจรับรู้รับฟังสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับทัศนคติของตัวเอง 'สิ่งนี้' แหละที่จะนำเขากลับเข้าสู่วังวนแห่งวัฏจักรชีวิตต่อไปเรื่อยๆ

เพราะที่แท้จริงแล้วทุกสิ่งไม่ได้มีด้านเดียวหรอก คนธรรมดาอาจจะอยากเห็นแค่ด้านเดียวเพราะเขาพอใจอยู่แค่นั้น แต่หากเขาปรารถนาที่จะเป็นบัณฑิต เขาจะต้องใช้น้ำล้างกาวนั่นเสียก่อน และต้องค่อยๆ แกะกาวออกมา และตัวเขาก็จะค่อยออกมาจากจุดที่เขายึดติดทีละนิดๆ

หากว่าโลกใบเดิมของเราถูกตีกรอบเอาไว้ เราจะรู้ได้อย่างไรว่าโลกนั้นมีกรอบ ถ้าหากเราไม่ได้ออกมาจากกรอบของโลก และเท้าของเราอยู่ติดกับพื้น ...?

การปรับเปลี่ยนมุมมองคือการปฏิวัติชีวิตของคนเราเลยก็ว่าได้ เขาจะมองเห็นด้านหนึ่งของโลกได้ก็ต่อเมื่อเขาลองหันมองดูรอบๆ ตัว ซ้าย ขวา หน้า หลัง ... แรกๆ เขาอาจแปลกใจ ตกใจตื่นตระหนกหรือกระทั่งกลัว หวาดผวา หากเขาไม่เคยมีภูมิคุ้มกันด้านความเปลี่ยนแปลงมาก่อน แต่เมื่อเขาได้ต่อสู้กับจิตวิญญาณ

ภายในได้ชัยชนะเหนือความกลัว เขาจะพบว่ามันมหัศจรรย์เหลือเกินที่เขาได้ยืนอยู่ตรงนั้น...

ฉันเองเมื่อได้พบเจอกับการเปลี่ยนแปลงก็เกือบจะเอาตัวไม่รอดเหมือนกัน ทั้งหวาดกลัว หดหู่ ตื่นเต้นและใจหายพร้อมๆ กัน แต่เมื่อเราผ่านตรงจุดนั้นมาได้ ผ่านคืนวันแห่งสงครามกับ 'ความกลัว' ฉันรู้สึกได้ถึงความหมายของชีวิต และคิดว่า "เราช่างโชคดีเหลือเกิน" ฉันรู้สึกได้รับความรักมากมายเหลือเกิน มากมายเกินกว่าที่จะตอบแทนได้ไหวโดยลำพัง ฉันจึงเลือกที่จะเป็นคนดีสิ่งที่ฉันคิดว่าคงเป็นสิ่งที่ฉันเป็นได้ อย่างน้อยที่สุดเพื่อตอบแทนความรักของพ่อและแม่ "การเป็นคนดีไม่ใช่ของง่ายๆ และก็ไม่ได้ยากมากมายเสียเมื่อไร"

*เพลง Live and Learn – กมลา สุโกศล

คอลัมน์กวี สัมผัสใน

โดย สะพานจันทร์

---

๕ “ อธิษฐาน ”

วันนักเขียนเวียนจบครบอีกครา
มองแต่ฟ้าเคยสว่างก็ร้างแสง
เหลือแต่ไฟบนเสาส่องแสดง
ให้รู้แจ้งโลกแปลงผันเปลี่ยนไป

เคยรกเรื้อปรกหญ้าก็ราบเรียบ
สัตว์เคยเพียบพลัดหลงสู่หนไหน
ดินยังดิน น้ำยังน้ำ หรืออย่างไร
คนยังคน หรือไม่ใช่ ลองใคร่ครวญ

เหลือแต่เมืองเรืองรองกลบแสงดาว
เหลือแต่ทองเงินพราวอาบคนทั่ว
เหลือแต่ชีพใจเปราะเพราะเรรวน
เหลือแต่เท็จยั่วยวนคนโง่งม

ฉันกล่าวมาใช่ตนดี กว่าคนอื่น
ยังยากฝืน ตื่นกิเลศ ที่โถมถม
กายอ่อนล้า รอนใจ จนใกล้จม
ทุกข์ระทม ขื่นขม ต่อตนเอง

เพียงแค่รู้มองอยู่แต่นิ่งเฉย
ปล่อยให้เลยผ่านไปมาข่มเหง
ต่อผู้คน สังคม อันวังเวง
ต่อโลกไกว โคลงเคลง ธรรมลับเลือน

รอและรอ ต่อไปเหมือนใกล้บ้า
แม้รู้ว่าโอกาสอาจลี้เลื่อน
รอและรอ ต่อไปจนท้อเยือน
แต่มีหวังดังเพื่อนให้แรงใจ

วันนักเขียนเวียนผ่านอีกคราแล้ว
ร้อยดวงแก้วคำกลอนคู่สมัย

เป็นพยานรับรู้คู่วันวัย
ด้วยหัวใจมีกวีคู่ชีวัน

รอและรอ ต่อไปใจเปี่ยมหวัง
ลิขิตไว้ฝากยังงานรังสรรค์
แม้ว่านานอีกนานเป็นกาลกัลป์
กว่าใจนี้ไล่ทันดาวฝันเอย

/ ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑

ก่อนเริ่มเขียนกลอนเปล่า ฉันเขียนกลอนผูกคำไว้ไม่น้อยทีเดียว ฝีมือไม่ดีนัก แต่สลักจากส่วนลึกชีวิต ด้วยจิตอธิษฐาน ตอนนี้ฉันรอด้วยการลงมือ

๖ “ ภาพที่พาฉันกลับบ้าน ”

ฉันเคยหลงใหล ด้วยใจไขว่คว้า
ดิ้นรนโหยหา เหว่ว้าความคิดคำนึง
ฝันใฝ่ถึงรัก อ้อมกอดเยียวยา
หวังครองความงาม แต้มแต่งภายใน
ฉันเคยคิดว่า รัก... รักใครต่อใคร

...และมันไม่จริง

ฉันเพียงอิจฉา เรียกร้อง ขอความเห็นใจ
หวังเติมเต็มดวงใจ ปริร้าว
ความผิดครั้งนี้... ฉันไม่มีสิทธิ์ขออภัย
เพราะความอิจฉากลับกลายเป็นเกลียดชัง

ฉันทำร้ายเธอลงไปแล้ว
ฉันโศกเศร้า ปรารถนาความตาย
แต่ผีเสื้อตัวน้อย ในส่วนลึก
ดลใจให้วาดภาพเธอ
พิมพ์ภาพเธอ เขียนรูปทับรอย
ครั้งแล้วครั้งเล่า...

สีน้ำเงินหมองเศร้า ก่อเกิดความงามสดใส
และฉันหวนคืนเป็นเด็กน้อย

เรือนร่างเธอ แม้ไม่งามหมดจด เหมือนถ้อยปรุงแต่ง
แต่ฉันอิ่มอกสุขใจ เต็มตื้นด้วยรัก
และความรู้สึกว่า... ฉันมีรัก

สายธารที่เหมือนเหือดแห้ง เอ่อซึมเนื้อดินฉ่ำล้น
ฉันรักทุกเส้นสีที่วาด ภาพที่หลั่งไหลจากหัวใจ
...ทุกเส้นสีคือเรือนร่าง เป็นฉันและเธอ
ฉันปรารถนาขอบคุณเธอ เธอเปิดประตูให้รู้ว่า
ฉันมีทุกสิ่งที่ไขว่คว้า มานานแล้ว...

แม้ภาพเธอตอนนี้เลือนราง
บิดเบี้ยวอย่างน่ารัก
แต่ฉันจะเพียรพยายามต่อไป
แม้สายธารชีวิตจะไหลคืน
สู่บ้านเก่าเนานาน...

/ ๒๑ กุมพาพันธ์ ๒๕๕๔

ฉันเขียนบทกวีนี้ในช่วงเวลาที่ทุกข์ทรมานที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิต ฉันทำร้ายใครหนึ่งคน แต่ท้ายที่สุด เธอกลับสอนสิ่งสำคัญที่พลิกผันชีวิตฉันตลอดกาล เปิดประตูสู่ศิลปะและการเขียนบำบัด